

5. fejezet

A sivatag szellemei

Mindenütt kövek, homok. A semmi végtelenbe vesző ritmusa. Izzó út mely lerázza magáról tevehajcsárok, kereskedők, rablók, ösvér-emberek, mágusok nyomait. Mirha, arany, tömjén, gyöngy és drágakő föld felett lebegő zarándokútján kiszárad a torok, a szem és fül megcsalva gazdáját önálló életbe kezd.

Sima lejtők melyeket, mint asszonyok titkaik felé hulló csípejét simogatni kezd az ember. Hegy élek melyek hajnállá sebzik az éjt. Vöröslő gránit, vakító gipsz, foglyul ejtett kék algák a fény fűtötte kvarcolvasztóban mesélik milliós éves történeteiket.

Fény mely érzéki kézzel masszíroz életet reggelenként az elfagyott testbe, hogy délre a telhetetlen vágytól megvadult perverz korbácsosként ostorozzon.

„Jó reggelt!” hallja a csengő kövek mögöl, de már nem fordul a hang felé, csak lassan megmozdítja elgyötört tagjait. Napok óta már nem tudja merre tart, de indul mégis. Dél felé a végtelenbevesző, hol emelkedő, hol meredeken lejtő táj hullámzó ritmusát mintha fák szilüettje bontaná meg. Yusu meglassítja lépteit, lábából, testéből egy pillanat alatt eltűnik a vágázó szerzetesek tudománya. Az étlen-szomjan állandó vándorlásban töltött napok mozdíthatatlan súlyként nehezedenek rá. A földre rogy, behunyja szemét és megpróbál visszatérni a vándorlókat vezető könnyű ösvényre, de úgy érzi, talán bevégeztetett. Itt

fogja végezni, ahonnan nincs visszatérés. Amikor kinyitja szemét, hogy egy utolsó pillantást vessen erre a kegyetlen, de gyönyörű tájra látomásai kékszalagját látja kanyarognia távoli fák felé. A fák felé. Fák valódi fák, kezével megragadja a kék szalagot, érzi a selyem semmihez sem hasonlítható érintését, hirtelen megérti miért a selyembe burkolt női test a legizgatóbb. Lány és erős akár a nők. A felismerésbe és a selyemszalagba kapaszkodva lépésről lépésre vonszolja magát a láthatár felé.

Amikor Yusu lehuppant a pálmák árnyékába a dolgok visszafordíthatatlanságára gondolt, arra hogy lehet bár vizet ebben a környező sivárságból buján kizöldellő oázisban, a szájában felgyülemlett szomjúságot többé semmilyen ital nem mossa le. Amikor aztán végre a barnás víz fölé hajolt valami rossz szag csapta meg az orrát. A múlt távolába vesző hegyek kristálytisza vizeire gondolt, aztán arra, hogy ez a barna lé talán mérgezett. A szája azonban kellemes ízt érzett. Nem tudta pontosan szomjúsága jutalma-e ez az íz vagy valóba olyan, mint amilyennek érzi, de ez már nem számított. Ívott. Minden csepp, mint egy túláradó orgazmus gurult le a torkán. Aztán a fák gyümölcsei következtek, elgyötört teste minden sejtje ujjongva fogadta a gyomrába szánkázó édes falatokat, míg végül pihegve végtelenségig teletömött hassal elterült az árnyékban.

Három napig folyamatosan evett és ivott. Minden csepp víz, minden falat gyümölcs jutalom volt. A pillanatok orgiájában úszott. Két évés között elbóbiskolva újra álmodta házassága önfeledt pillanatait. Az érzéki örömök tobzódó kavalkádjában

teltek az órái. Evés, ivás, érzéki álmok. Régebben küzdött volna ellene, megpróbálta volna legyőzni ezt a mohóságot, elfojtani szomját, mantrával elhallgattatni korgó gyomrát, önsanyargató gyakorlatokkal lelohasztani ágaskodó férfiasságát. Most azonban tudta erre többé nincs szükség. Nem csak térben jutott messzire, de a bensőjében is. A belső út hosszabb volt s az induló ott a Himalája lejtőin távolabb volt a pálmák alatt fekvőtől, mint a valóságos hegy az oázistól.

Már nem akart kontroli csak figyelte ahogy gondolatai ugrálnak a Himalája lejtőin, nők gömbölyű idomain, hömpölygő folyamok hullámain. Nem volt más ez a három nap, mint egy véget nem érő, folyamatosan mélyülő megvilágosodás. Mosolyogva gondolt arra mikor egy tavaszi alkonyon egész napos meditáció végén úgy érezte megérkezett, tudja a titkot, tudja mindazt, amit a mesterek keresnek, amire a tanítványok várnak. Látta saját útját a hűvös hegyekből a forróságba és újra és újra elcsodálkozott azon miként hihette akár egy pillanattig is, hogy célhoz ért, hogy birtokolja a végső tudást, hogy már bepillanthat az utolsó fátyol alá.

Mindig újra és újra eszébe jutottak a barnás víz első cseppjei amint diadalmasan birtokba veszik az ízlelőbimbóit s rajtuk keresztül a lelkét. A vízcseppeket amint szétáradnak és utat keresnek minden szomjazó sejtjéhez. Aztán a datolya édes ízét mely feleségének szájába tolaakodó nyelvét idézte. Álmaiban újra átélte minden megtörtént mozdulatot és megtörténtté álmodott minden vágyott mozdulatot, hogy aztán felébredve a vízre hajoljon, tömje magába az édes gyümölcsöt, míg ágáló

férfiasságából szétfreccsennek magvai új eszméket nemzve az izzó homokba.

A vérvörös naplementében már nem a világosság búcsúját látta, hanem az éj érkezését, mely hűvös érintésével csak tovább pezsdítette vérét.

Így múltak el a mámoros napok s a negyedik reggelén félálomban egy embert látott feküdni valami hasadék mélyén. Amikor felébredt megtöltötte a tömlőjét a barnás vízzel, megtömte tarisznyáját a gyümölcsökkel, s elindult. Lábai gyorsan felvették a ritmust szinte repült a forró homok felett.

Egy hét múlva nem túl magas hegyek lábához ért. Izgatottság vett rajta erőt, tudta itt fogja megtalálni a hasadékot, az apró szurdokot amelyben talán megtudja célját. Már nem félt, ha az álombéli hasadéokra gondolt.

Dél felé egy szikla mellett elhaladva nyöszörgésre lett figyelmes. Megkerülte a jókora követ és a túloldalon egy fekvő embert látott jobb lába természetellenes helyzetben volt. Az ember egyidős lehetett Yusuval, láthatóan teljesen kimerült volt. Yusu figyelte egy ideig a fekvőt, de az nem vette észre. Figyelte a környéket is és próbálta összehasonlítani, ám csak a körülmény hasonlított az álombéli szurdok helyett egy tágas völgyben volt, mégis tudta ez az a pillanat, idáig látta kanyarogni a kék szalagot. Újra és újra körülnézett, megpróbálta a környező sziklákból kikövetkeztetni a folytatást, de most a jövőt egy láthatatlan fal választotta el a jelentől és ezen a falon a földön nyöszörgő szerencsétlen volt az egyetlen ajtó.

Yusu tett felé egy lépést aztán megállt, még nem akart belépni, nem érezte magát felkészültnek. Eszébe jutottak az oázisban töltött napok, minden pillanat pontosan élt az emlékeiben az első korty a rosszaggú vízből újra és újra végig gurult a nyelőcsövén, soha nem feledhető ízt hagyva a szájában és a lelkében. A víz, amely hegyeket koptat el, sziklákat morzsol porrá, s íme egy alkalmas időben érkezett cseppje arra is elegendő, hogy átértékeljen egy az igazság keresésének szentelt életet.

- Segíts atyám fia! - Yusu meglepődve nézett az elgyötört szemekbe. Az ajtó résnyire kinyílt, s ő nem tehetett egy mást, mint megtette a maradék két valóságos lépést az ajtóig.

Amíg nézte hogyan nyelik el a sebesült kiszáradt ajkai a tömlőből rácseppenő vizet ismerős érzés gurult végig a torkán. Pontosán tudta mit érez a másik. Amikor kicsit enyhült a szenvedő szomszédja Yusu megvizsgálta a sérülését. Kifordult a térdre. Yusu csendre intette a hálálkodni készülő, és elkezdte gyűjteni magába az erőt mely ágyékában parázsló tűzből éledt fel és a levegővel beszívott kozmikus energia táplált. Türelmesen megvárta míg a túlcserélő energia a kezeibe áramlik akkor megfogta az idegen ember lábát, és helyre rakta. utána még vagy tíz percig tartotta, a megdagad térden a kezét, amíg a duzzanat összehúzódott eltűnt. Egy pillanatra, arra gondolt elmegy, most még lehet, de nem lehetett az ember felült és hosszú hálálkodással vegyített monológba kezdett. Yusu értette is meg nem is az egészet, bár az idegen az apjától tanult nyelven beszélt ám gyorsan hadarósan. Többnyire inkább csak érezte, mint

értette a zaklatott mondatok értelmét. Az idegen valami olyasmiről beszélt, megunta az otthoni életet, a napról napra keze nyomán egyenletesen permetező forgácsesőt, megunta a kilátástalan várakozást valakire, aki soha nem jön el. Vissza akart térni oda, ahol gyermekkorát töltötte, az óriási kőépítmények földjére vágyott oda, ahol gyermekként boldog volt.

- Menj el anyámhoz és mond meg neki visszatérek Egyiptomba! Nekem nem volt hozzá erőm, de tudom, ha te mondd neki megérti. - kérlelte Yusut. Az csak bólintott, de nem szólt. Még egyszer inni adott az idegennek, aztán a kezébe nyomott egy adag összefonnyadt gyümölcsöt és elindult. Az idegen még kiáltott valamit, de ő már nem értette, belépett az ajtón a fal eltűnt nem volt hová visszatérnie.

Két nap múlva, amikor belépett az idegen által leírt ház ajtaján egy nőalakot pillantott meg, éppen a tűzzel bíbelődött, nem fordult felé csak megkérdezte:

- Megjöttél fiam? - Yusu soha nem ismert anyjára gondolt. Vajon ő is ilyen lenne most, aztán elmélázott egy pillanatra a gyermekkorán. Végül a két napon át gondosan csiszolt mondatok helyett csupán annyit mondott:

- Itt vagyok anyám. - mintha mindig is itt lakott volna, a szegényes tárgyak ismerősekké váltak, gazdag otthonától távol ebben a nyomorúságos viskóban otthon volt. A nő megfordult és megölelte tekintetén látszott semmi kétsége a felől, hogy a fia érkezett meg. Yusu átölelte a sorstól visszkapott anyát, aztán lekuporodott a tűz mellé. Nézte a lángokat, a sivatag kísértő

szellemei táncoltak a szeme előtt. Megérkezett egy utazás véget ért, de a táncoló lángok az dalolták lesz még tovább.